

הבת תמיד במושב האחורי

האם מלמדת את בתה

החֲזוּיִת נִצְמַדֶּת לְאַבֵּן
הַלּוּיִן לְכוֹכֵב
הַלְשׁוֹן רַק לְנַעַל
אֶל תִּדְמֵי לִי
לְכֶסֶף וּלְכִלְבֵּה אַרְבַּע רַגְלִים
עֲקָמוֹת וּמִשְׁנֹת
אֶל תִּדְמֵי לִי
אִם לְרוּחַ אֵין שְׁנַיִם הִיא טוֹרֶפֶת
לֹא כֶתֵן וְלֹא כִמְחָלָה
בְּרָחוֹב בְּרֹאשׁ מִרְכָּן שְׁעַר רֹאשׁוֹ סְבוּךְ וְאֶת גְּלוּיָהּ
זְכָרִי כִי לְדַבְרִים אֵין רֹאשׁ וְאֵין זָנָב
פְּרָפֵר יִדְמָה לְפָרַח רַק בְּשָׁל חֲמֹדֶת
אֵיבֵר פְּנִימֵי סְמוּק מוֹל הַבְּרִיּוֹת
אִישׁ בְּמִטָּתוֹ מְשׁוּל רַק לְעֲצָמוֹ הַמֵּת כָּל לַיְלָה
אֶל תִּדְמֵי
לֹא אֲבַקֵּשׁ מִמֶּךָ תְּמִימוֹת כְּזֹאת.

*

לֹא הִשְׁלַמְתָּ אֶת הַשְּׁעוֹר
אֲמִי מוֹלִיכָה אֶת יָדַי עַל הַדָּף
לְמַדֵּי אֵיךְ הוֹגִים זֹאת בְּשִׁפְהָ זָרָה
חֲזָרִי עַל הַכְּתוּב
אֵינְנִי חוֹזֶרֶת אֵינְנִי לוֹמְדֶת
שְׁעָרָה הַמֵּת רַךְ עַל פְּנֵי.

העיר מתכסה בעציצים
 בבקרים אני כורכת עוד צמידים על זרועי
 כפלחן שאת חקיו איני יודעת
 אני מתכוננת למארע חמקמק כל כך כמו יום חדש
 שצמידי כסף יוכלו לעמד בדרכו
 לבלבל את היום בעוד הוא ממצמיץ מול המתכת
 בעוד האויב מעמיד פנים שהוא ים תחת הירח
 בעוד האויב נולד במזל סרטן, בעוד הוא שוחה בחברת דולפינים
 צף על גבו.

היום החדש מנקב בסכה
 עכשו הוא חלול כעצם צפור
 בבקר אני מגדלת עציץ זעיר על כף ידי
 מגדלת צפור וחרדה
 אבל זו השמש שאנחנו שוב בחסותה
 האור נופל עלינו כשאנחנו משועים למשהו אחר
 נגיד את עצמנו לרוח.

לרגע אחד אפלו לעשר דקות

אנחנו מפסיקים לריב
 בתנו שולחת נוצה שמצאה ללטה את פנינו
 זוהי צפור מים, היא יודעת לעוף ולשחות
 הרבה יותר ממה שהייתה משועה מאתנו מסגל לו
 לאבד ולהצמיח מחדש את הכל.

הבת תמיד במושב האחורי
 אנחנו שני סוסים פוחזים כמים, נמהרים מאד
 מוטב שהיינו כהגיון וכרגש
 אבל זאת היא שמפצירה בנו להפסיק לריב
 שומטת את הגה האויר מבין ידי
 הצמיד נושר עד המרפק, הצמיד השני מסתבך בו
 הצמיד השלישי אבוד לעולמים.

הדלת נופלת מציריה כשאנחנו מנסים לנעל אותה
 אפשו רק לעבר בה
 ואנחנו עוברים.